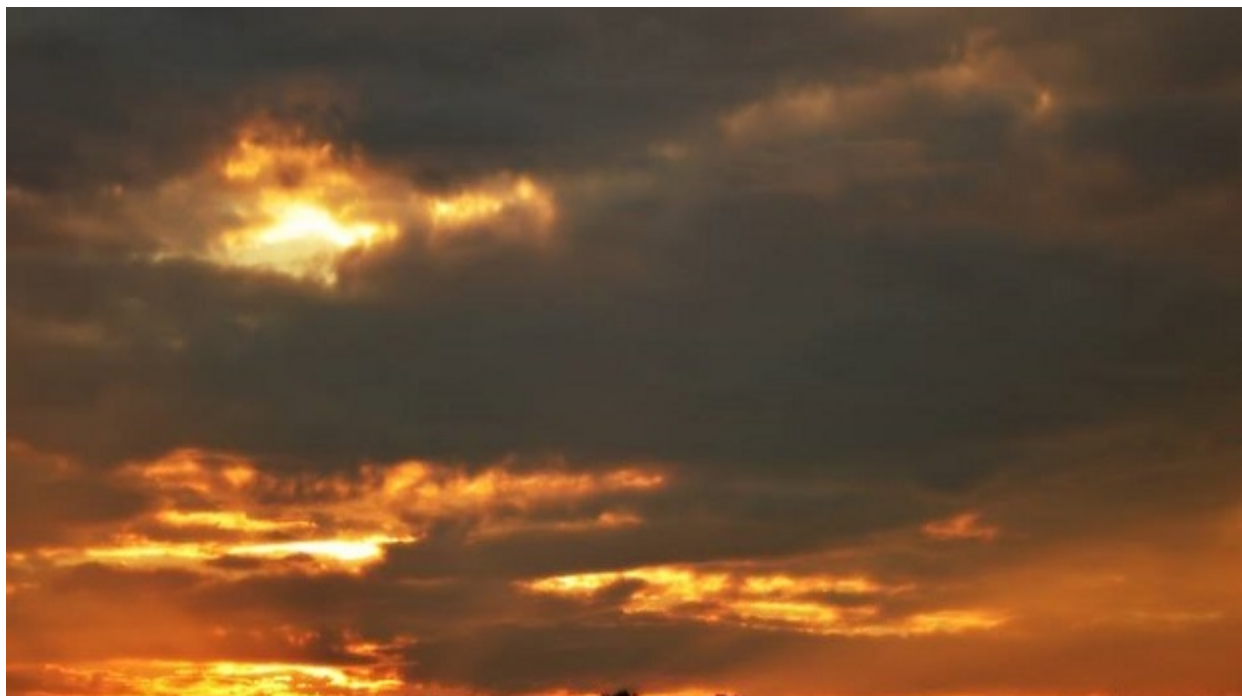

Νουθεσίες ζωής από το μακάριο Γέρ. Ευσέβιο Γιαννακάκη (1910 - 1995)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

* Το ετόνισα και το τονίζω. Χρειάζεται βάθος, βάθος, βάθος. Να μην παραμένουν οι λέξεις παραπονούμενες και απραγματοποίητες. Να θαμπώνει η μια την άλλη. Να είναι η μια ένα κομμάτι της άλλης, να 'ναι θετική η βοήθεια της μιάς προς την άλλη. Πραγματικά, όπως νιώθει το χέρι της η κάθε μιά, να νιώθει την αδελφή της. Μια ψυχή και μια καρδιά. Τότε, όχι λογισμοί, αλλά βουνά να πέσουν επάνω μας, ο Χελμός να πέσει επάνω μας, δεν την κουνάει την αδελφότητα. Και γίνεται αφορμή η αδελφότης αυτή να δοξάζεται το όνομα του Θεού. Να, η ωφέλεια. Γιατί διαφορετικά, αν δεν πετύχουμε το βάθος, ήταν καλύτερα να παρέμενε η καθεμιά στη δουλειά της. Να ετοιμάζουμε τον εαυτό μας για τέτοιο Μοναχισμό. Βάθος, βάθος, βάθος. Όχι ρηχοί. Όχι άπ' έξω. Γιατί «και στα Μοναστήρια, λένε, λίγους βρίσκεις καλούς, όχι όλους με βάθος».

φωτο:Ν. Μπιμπισίδης

- * Μέσα στο Κοινόβιο με την ενότητα και την αγάπη χαλκεύονται οί χαρακτήρες. Πώς κτυπάει το ένα κουφέτο το άλλο μέσα στο καζάνι και τόσο ωραία βγαίνουν έξω. Και πώς τα πετραδάκια εκεί στη θάλασσα πού κτυπιώνται μεταξύ τους από το κύμα, έτσι και στο Κοινόβιο.
- * Στο πρόσωπο της κάθε μιάς αδελφής θα βλέπουμε το Χριστό. Όποτε ούτε παρεξήγηση, ούτε φωνή, ούτε γκρίνια, ούτε τίποτε. Το Χριστό βλέπω. Βλέπω το Χριστό στο πρόσωπο της αδελφής. Να προσπαθεί να δίνει χαρά η μια στην άλλη.
- * Να προσφέρει η μία μοναχή στην άλλη τον εαυτόν της οικοδομητικόν.
- * Όσο περισσότερο η μια νιώθει ένα κομμάτι της άλλης τόσο οί ευλογίες θα είναι περισσότερες και δυνατότερες και πλουσιότερες.
- * Εμείς να είμαστε κολλημένες, όπως οί μέλισσες. Να ξεκουράζεται η μία με την άλλη' ν' αναπαύεται βλέποντας το πρόσωπο η μια της άλλης. Αυτό θα πει αδελφότης. Μεταξύ σας μέλισσες, μυρμήγκια.
- * Να είσαι αυστηρή στη λατρεία, στον κανόνα, στο ναό. Να έχεις αγάπη προς όλους. Θα βλέπεις ψυχή· όχι ελαττώματα. Κοίταξε τον Κύριο πάνω στο Σταυρό! Και τον Ιούδα περιποιήθηκε ο Κύριος.

* Η αγάπη θέλει καρδιά, όχι χείλη. Και δεν εκδηλώνεται μόνο την ώρα του πόνου αλλά και όταν πέφτει ο άλλος. (Όχι κατάκριση και σχόλια). Δεν έχει αγάπη όποια σχολιάζει μια αδελφή ή και τον πλησίον σε άλλον.

* Μετά το Απόδειπνο σιωπή. Την Παρασκευή σιωπή. Την Καθαρά Δευτέρα σιωπή. Όχι να κάνουμε τριήμερο και η γλώσσα να δουλεύει.

* Η μοναχή πρέπει να είναι κωφή, τυφλή και άλαλη. Να σταματήσει το γιατί και το διότι. Ο μοναχισμός είναι σιωπή και υπακοή. Όχι αργολογία. Από τα πολλά λόγια θα πέσεις στην κατάκριση κι από αυτήν στη συκοφαντία.

* Προϋπόθεση της ευχής είναι η καλή συμφωνία μεταξύ του νου, της καρδιάς και της γλώσσας. Τί να το κάνεις να λες με το στόμα την ευχή και με το νου και την καρδιά να κάνεις περιοδείες; Χρειάζεται πρώτα καλή τακτοποίηση του εαυτού μας, καλή συμφωνία...

* Εκείνο πού επιμένω είναι να είναι όλα στο θέλημα του Θεού.

* Το σύνθημα μας: «Ας είναι ευλογημένο». Εκεί είναι ο ουρανός, ο Θεός, η ειρήνη, η αισιοδοξία, η επιτυχία. «Ας είναι ευλογημένο». Τίποτε άλλο. Και τότε τίποτε δε μας ενοχλεί, ούτε πειρασμός ούτε δυσκολία.

* Πρέπει να γνωρίζουμε ότι όταν είμαστε στην τελεία υπακοή, βοηθάμε τα μέγιστα τον πνευματικό και τη Γερόντισσα. Και έτσι νοστιμεύει η ζωή της αδελφότητας.

* Να υπακούει ο εαυτός μας στον εαυτό μας, τον καλό εαυτό μας. Να του λέμε: «κάνε τούτο» και να το κάνει, χωρίς να τον παρακαλούμε και χωρίς να τον πιέζουμε. “Ανετα να υπακούει στον καλό εαυτό μας πρώτα και μετά στο Γέροντα και τη Γερόντισσα.

* Μα πώς θα αποκτήσουμε οσιότητα; Για ν’ αποκτήσουμε θέλει να μην κάνουμε ποτέ ο,τι μας λέει το μυαλό μας. “Ελεγε ο Γέροντας μου «όπου το μυαλό του εκεί και τα πόδια του».

* Τα βιβλία τα πατερικά το γράφουν ξεκάθαρα. Δεν επιτρέπεται να προγραμματίζει ο υποτακτικός κάτι από μόνος του κι αν ακόμη είναι κάτι καλό. Το λέει στο Γέροντα και μετά δεν έχει καμιά ευθύνη εκείνος.

* Να μπαίνει η κάθε μια στο κελλί της και να βλέπει τον Κύριο, τον Αναστάντα Κύριο. Ποτέ με λογισμούς στο κελλί.

* Είναι πολύτιμος πολυτιμότεος ο χρόνος για το μοναχό και τη μοναχή. Γιατί να

δίνουμε χρόνο στο λογισμό; Έχουμε δουλειές, έχουμε κανόνα, έχουμε την ευχή να λέμε, έχουμε το διακόνημά μας, τον Χριστό έχουμε, γιατί να χάνουμε χρόνο;

* Οί λογισμοί, άμα δεν τους δώσεις σημασία, φεύγουν, δεν θα σταθούν. “Άμα τους κρατάμε, θα κάνουν φωλιά μέσα...” Έχουμε κάνει καμιά συμφωνία και εταιρεία με τους λογισμούς; Δεν έχουμε καμιά δουλειά... . Ο μοναχός πού έχει μια γραμμή και έχει ένα ιδανικό και ένα δρόμο, ο μοναχός, πού έδωσε τον εαυτό του στο Χριστό δεν έχει καμιά δουλειά με τους λογισμούς.

* Όλα τα επιτυγχάνουμε με τη δική Του βοήθεια, με τη δική Του δύναμη και με τη δική Του χάρη.

* Να λέει η καθεμιά στον εαυτό της: «Αρέσει αυτό στον Κύριο μου; Αυτός ο λογισμός, αυτή η σκέψη η αυτή η εκδήλωση και ο τρόπος; Ικανοποιεί τον Κύριο; Τον ευχαριστεί ο χειρισμός πού κάνω;... Αφού σε Εκείνον ανήκω, στον Χριστό...». Φταίει η προσωπική αντωνυμία... δεν έχουμε πετάξει από την καρδιά μας, από τη σκέψη μας και τη ζωή μας, το «εγώ»... .

Θα μας πει εκεί πάνω: «Βρε παιδάκι μου, δεν έδωσες τον εαυτό σου σε μένα; Γιατί ζούσες με την προσωπική αντωνυμία; Γιατί δεν με υπολόγιζες καθόλου;» Πολλές τέτοιες σκέψεις να κάνουμε, για να νικάμε τον κακό εαυτό μας. Να ζούμε σαν να ανήκουμε στον Κύριο και όχι στον εαυτό μας. Και τότε απολαμβάνουμε όλη τη χάρη και τις ευλογίες του Κυρίου και τη ζωή του Ουρανού.

* Το Άγιο Πνεύμα να το φαντασθούμε ως ένα σκαπάνι πού σκάβει συνέχεια στις ψυχές μας. Τις σκάβει, τις οργώνει, τις διβολίζει, πετάει από μέσα αγριάδες, πετάει βελούρια, πετάει πέτρες, ο,τι υπάρχει στο χωράφι της δούλης του Κυρίου, το πετάει, το διώχνει, το απομακρύνει. Ωστε να είναι το χωράφι της δούλης του Κυρίου τόσο καλλιεργημένο, τόσο ωραίο, τόσο άγιο πού να δέχεται μόνο αρετές. Αρετές και τη ζωή του ουρανού, τη ζωή του Κυρίου...

[Συνεχίζεται]